

Соловей (скорочено)

Віктор Забіла

Не щечечи, соловейку.
Під вікном близенько;
Не щечечи, малюсенький.
На зорі раненько.
Як затьохкаєш, як свиснеш.
Неначе заграєш;
Так і б'ється в грудях серце,
Душу роздираєш.
Як засвищеш голосніше,
А далі тихенько:
Аж у душі похолоне,
Аж замре серденько.
Зовсім трошки перестанеш,
Лунь усюди піде;
Ти в темну ніч веселися,
І як сонце зійде.
Твоя пісня дуже гарна,
Ти гарно й співаєш,
Ти, щасливий, спарувався
І гніздечко маєш!
А я бідний, безталанний.
Без пари, без хати:
Не досталось мені в світі
Весело співати.
Сонце зійде — я нуджуся,
І заходить — плачу:
Котру люблю дівчиноньку,
Тієї не бачу.
Довго й чутки вже не маю
Про милу дівчину;
Цілий вік свій усе плачусь
На лиху годину.
Не щечечи, соловейку,
Як сонце пригріє!
Не щечечи, малюсенький,
І як вечоріє!
Ти лети, співай тим людям,

Котрі веселяться;
Вони піснею своєю
Будуть забавляться.
А мені така пісня
Душу роздирає! —
Гірше б'ється .моє серце,
Аж дух завмирає.
Пугач мені так годиться:
Стогне, не співає;
Нехай стогне коло мене
Да смерть возвіщає.

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

В. Забіла у вірші "Соловей" використовує прийом поетичного паралелізму, щоб передати почуття закоханого ліричного героя. Герой говорить, як гарно співає соловей — аж серце завмирає у тих, хто його слухає. І це зрозуміло, адже той соловейко закоханий, має дружину, гніздечко. А він — "бідний, безталанний", не має ні пари, ні хати, не може одружитися з тією, котру любить. Тому просить соловейка не щебетати, не ятрити душу. До його настрою тепер більше підходить крик пугача — злого віщуна. Написаний твір у дусі народної пісні з усіма її жанровими ознаками, покладений на музику.